

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Michala Mazance v právní věci **žalobce Ing. M. N.**, zastoupeného JUDr. Miroslavem Syllou, advokátem, Slezská 13, Praha 2, proti **žalované Komisi pro cenné papíry**, Washingtonova 7, 111 21 Praha 1, za účasti **osob zúčastněných na řízení: a) A., a. s.**, zastoupené advokátem JUDr. Jiřím Oblukem, se sídlem Veleslavínova 4, 702 00 Ostrava 1, **b) I. t., a. s**., **c) K. s., a. s.**, zastoupené advokátem JUDr. Jiřím Oblukem, se sídlem Veleslavínova 4, 702 00 Ostrava 1, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného o odvolání proti rozhodnutí organizátora veřejného trhu R., a. s. o vyloučení akcií z obchodování na jím organizovaném veřejném trhu,

takto:

I. Řízení ve věcech původně vedených pod sp. zn. 7 A 115/2002, sp. zn. 6 A 132/2002 **se zastavují**.

II. Žaloby ve věcech původně vedených pod sp. zn. 6 A 88/2002, 6 A 124/2002, 6 A 125/2002 **se zamítají**.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek 2000 Kč. Částka 2000 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

V. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

VI. Osoba zúčastněná na řízení obchodní společnost I. t., a. s., **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím R., a. s., ze dne 6. 11. 2001, č. j. SR 480/7/2001, byly na základě čl. II bodu 1 zákona č. 362/2000 Sb., § 78a odst. 1 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech

(dále jen „zákon o cenných papírech“) a čl. 29 odst. 1 písm. g) Tržního řádu vyloučeny z obchodování na veřejném trhu organizovaném společností R., a. s., cenné papíry společnosti T. Ch., a. s., se sídlem Ž. 990, Ch., druhu akcie v zaknihované podobě, ve formě na doručitele, ISIN: CS000 5028158, o jmenovité hodnotě 1300 Kč, s počtem kusů 83 476 a celkovém objemu 108 518 800 Kč, a to ode dne 22. 12. 2001. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že ve správním řízení, které správní orgán prvního stupně z vlastního podnětu zahájil na základě uvedeného čl. II zákona č. 362/2000 Sb., zjistil, že uvedená emise cenných papírů emitenta nesplňuje předpoklad přijetí k obchodování podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o cenných papírech, když kurz výše uvedené akcie násobený počtem vydaných akcií celé emise nedosahuje zákonem požadované výše 1 000 000 EUR. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce (spolu s dalšími osobami) odvolání, která byla rozhodnutím žalované ze dne 26. 3. 2002, č. j. 45/N/308/2001/2, podle § 60 správního řádu jako nepřípustná zamítnuta, když žalovaná dovodila, že odvolání bylo podáno neoprávněnými osobami, neboť odvolatelé jako akcionáři nebyli účastníky správního řízení, v němž bylo rozhodnutí vydáno; účastníkem správního řízení byla podle žalované pouze obchodní společnost, která akcie emitovala a jíž se rozhodnutí o vyloučení akcií z obchodování na veřejném trhu jako jediné přímo týkalo, a jen ta byla oprávněna podat proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání.

Rozhodnutím R., a. s., ze dne 22. 10. 2001, č. j. SR 160/7/2001, byly na základě čl. II bodu 1 zákona č. 362/2000 Sb., § 78a odst. 1 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech (dále jen „zákon o cenných papírech“) a čl. 29 odst. 1 písm. g) Tržního řádu vyloučeny z obchodování na veřejném trhu organizovaném společností R., a. s., cenné papíry společnosti A., a. s., se sídlem L. 668, H. K., druhu akcie v zaknihované podobě, ve formě na doručitele, ISIN: CS0005036757, o jmenovité hodnotě 1 000 Kč, s počtem kusů 70 132 a celkovém objemu 70 132 000 Kč, a to ode dne 22. 12. 2001. Odvolání žalobce žalovaná rozhodnutím ze dne 8. 4. 2002, č. j. 45/N/311/2001/2, podle § 60 správního řádu zamítla jako nepřípustné. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou odůvodněna obdobně jako jejich rozhodnutí v předchozí věci.

Rozhodnutím R., a. s., ze dne 9. 11. 2001, č. j. SR 525/7/2001, byly na základě čl. II bodu 1 zákona č. 362/2000 Sb., § 78a odst. 1 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech (dále jen „zákon o cenných papírech“) a čl. 29 odst. 1 písm. g) Tržního řádu vyloučeny z obchodování na veřejném trhu organizovaném společností R., a. s., cenné papíry společnosti I. T., a. s., se sídlem J. 78, J., druhu akcie v zaknihované podobě, ve formě na doručitele, ISIN: CS0008202651, o jmenovité hodnotě 1 000 Kč, s počtem kusů 212 767 a celkovém objemu 212 767 000 Kč, a to ode dne 22. 12. 2001. Odvolání žalobce a dalších akcionářů této obchodní společnosti žalovaná rozhodnutím ze dne 8. 4. 2002, č. j. 45/N/411/2001/2, podle § 60 správního řádu zamítla jako nepřípustná. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou odůvodněna shodně jako jejich rozhodnutí v první uvedené věci.

Rozhodnutím R., a. s., ze dne 29. 10. 2001, č. j. SR 286/7/2001, byly na základě čl. II bodu 1 zákona č. 362/2000 Sb., § 78a odst. 1 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech (dále jen „zákon o cenných papírech“) a čl. 29 odst. 1 písm. g) Tržního řádu vyloučeny z obchodování na veřejném trhu organizovaném společností R., a. s., cenné papíry společnosti I., a. s., se sídlem T. 345, L. 30, druhu akcie v zaknihované podobě, ve formě na doručitele, ISIN: CS0005007459, o jmenovité hodnotě 1 000 Kč, s počtem kusů 481 384 a celkovém objemu 481 384 000 Kč, a to ode dne 22. 12. 2001. Odvolání žalobce a dalšího akcionáře této obchodní společnosti žalovaná rozhodnutím ze dne 8. 4. 2002, č. j. 45/N/319/2001/2, podle § 60 správního řádu zamítla jako nepřípustná. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou odůvodněna shodně jako jejich rozhodnutí v první uvedené věci.

Rozhodnutím R., a. s., ze dne 29. 10. 2001, č. j. SR 292/7/2001, byly na základě čl. II bodu 1 zákona č. 362/2000 Sb., § 78a odst. 1 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech (dále jen „zákon o cenných papírech“) a čl. 29 odst. 1 písm. g) Tržního řádu vyloučeny z obchodování na veřejném trhu organizovaném společností R., a. s., cenné papíry společnosti K. s., a. s., se sídlem R. a. 1868, K. – H., druhu akcie v zaknihované podobě, ve formě na doručitele, ISIN: CS000 5015957, o jmenovité hodnotě 1 000 Kč, s počtem kusů 63 646 a celkovém objemu 63 646 000 Kč, a to ode dne 22. 12. 2001. Odvolání žalobce žalovaná rozhodnutím ze dne 8. 3. 2002, č. j. 45/N/285/2001/2, podle § 60 správního řádu zamítla jako nepřípustné. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou odůvodněna shodně jako jejich rozhodnutí v první uvedené věci.

Žalobami včas podanými v průběhu měsíců dubna až května 2002 u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení výše uvedených rozhodnutí žalované. Městský soud v Praze postoupil věci věcně a místně příslušnému Vrchnímu soudu v Praze.

Dnem 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Věci přešly podle § 132 s. ř. s. z Vrchního soudu v Praze na Nejvyšší správní soud, který ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy před účinností s. ř. s. Podle ustanovení § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř. dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Nejvyšší správní soud samostatné žaloby, vedené pod sp. zn. 6 A 88/2002, sp. zn. 7 A 115/2002, sp. zn. 6 A 124/2002, sp. zn. 6 A 125/2002 a sp. zn. 6 A 132/2002 usnesením ze dne 4. 3. 2004 spojil ke společnému projednání.

Před jednáním, které bylo k projednání žalob nařízeno, vzal žalobce podáním ze dne 29. 3. 2004, žaloby ve věcech původně vedených pod sp. zn. 7 A 115/2002 a sp. zn. 6 A 132/2002 zpět s tím, že již není akcionářem společnosti A., a. s., a společnosti K. s., a. s., které předmětné akcie emitovaly. Nejvyšší správní soud proto podle § 47 písm. a) s. ř. s. prvním výrokem rozhodl tak, že řízení o těchto žalobách zastavil. Protože žalobce vzal žaloby zpět dříve, než soud začal o těchto žalobách jednat, rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení žalobcem zaplaceného soudního poplatku (třetí výrok rozhodnutí).

Žalobce v žalobách spojených ke společnému projednání shodně uplatnil následující námitky:

V prvním žalobním bodu ***žalobce namítá***, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla nicotná, neboť byla vydána podle čl. II bodu 1 zákona č. 362/2000 Sb. v době, kdy již uplynula doba 6 měsíců od účinnosti tohoto zákona, ve které byl správní orgán oprávněn rozhodnout o vyloučení dotčených cenných papírů z obchodování na veřejném trhu. Žalobce má za to, že správní orgány obou stupňů nesprávně interpretovaly lhůty stanovené v čl. II bodu 1 zákona č. 362/2000 Sb. (lhůta k přezkoumání, zda cenné papíry veřejně obchodovatelné podle dosavadních právních předpisů a přijaté k obchodování na veřejném trhu splňují podmínky schválené tímto zákonem a lhůta k vydání rozhodnutí o vyloučení těchto cenných papírů z obchodování na veřejném trhu), jako by šlo o lhůty dvě, snad za sebou následující, šlo však o lhůtu jednu, která uplynula dnem 1. 7. 2001. Podle žalobce tak po dni 1. 7. 2001 zanikla pravomoc správního orgánu prvního stupně rozhodovat podle citovaného ustanovení o vyloučení cenného papíru; proto jestliže správní orgán prvního stupně rozhodnutí opírající se o toto ustanovení vydal v průběhu měsíců října a listopadu 2001, jsou taková rozhodnutí nicotným právním aktem pro nedostatek pravomoci orgánu, který je vydal. Na tom podle žalobce nic nemění ani ta skutečnost, že jiný zákon - zákon

o cenných papírech - svěřuje tomuto správnímu orgánu pravomoc obsahově shodnou. Žalovaná pak pochybila, jestliže k nicotnosti těchto rozhodnutí nepřihlédla.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě považuje námitku za nedůvodnou. Poukázala na důvody, pro které zákonodárce uložil organizátorovi veřejného trhu (dále též „organizátor“) povinnost během první poloviny roku 2001 „přelicencovat“ cenné papíry přijaté k obchodování na jím organizovaném trhu a následně vyloučit ty, které podmínky pro obchodování na veřejných trzích nesplní. Podle žalované lze výkladem čl. II bodu 1 zákona 362/2000 Sb. dospět k tomu, organizátor měl lhůtu šesti měsíců od účinnosti zákona (tj. do 1. 7. 2001) na přezkoumání, zda veřejně obchodovatelné cenné papíry splňují podmínky stanovené zákonem, a poté další šestiměsíční lhůtu k vyloučení těchto cenných papírů z obchodování. I pokud by však organizátor rozhodl po uplynutí lhůty stanovené v čl. II bodu 1 zákona č. 362/2000 Sb., neměla by podle žalobce tato skutečnost vliv na zákonnost obsahu rozhodnutí, protože z § 78 odst. 3 zákona o cenných papírech totiž plyne povinnost organizátora vyloučit z obchodování cenný papír, zjistí-li, že nejsou splněny zákonné podmínky pro přijetí cenného papíru k obchodování. Tuto povinnost má organizátor i po uplynutí lhůty podle čl. II bodu 1 zákona č. 362/2000 Sb., kritéria § 78 odst. 3 zákona o cenných papírech jsou ještě přísnější než v případě přechodného ustanovení a pokud by tedy organizátor při výkladu běhu lhůt přechodného ustanovení pochybil, šlo by o pochybení formální, které nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Podle žalované lze lhůtu přechodného ustanovení považovat za lhůtu pořádkovou, neboť jejím uplynutím pravomoc organizátora trhu vylučovat určité nelikvidní cenné papíry z trhu nezaniká.

Žalobce ve své replice k vyjádření žalované na své námitce setrval. Podle něho pokud soud shledá, že správní orgány pochybily ve výkladu lhůt přechodného ustanovení, nelze se dovolávat toho, že jiný zákon zakládá obsahově do značné míry totožné oprávnění správního orgánu vydávat rozhodnutí ve správním řízení a vylučovat tak cenné papíry z obchodování. Podle žalobce nelze zhojit rozhodnutí tím, že zde byl jiný zákon, podle kterého mohl organizátor vydat stejné rozhodnutí. Veřejná moc nemůže libovolně zaměňovat ve zdůvodnění svých rozhodnutí právní předpisy, které použila; žalobce by takto byl v právní nejistotě, neboť by nebylo zřejmé, jaká ustanovení právních předpisů byla vůči němu použita. Žalobce má zato, že soud by měl vzít v úvahu při interpretaci zákona i to, o jak výjimečný případ pravomoci svěřované akciové společnosti se zde jedná, a neměl by připustit její extenzivní použití. Žalobce považuje za neobvyklé, aby akciová společnost byla nositelem veřejné moci; pokud tak zákon učiní, je namístě pravomoc takového subjektu držet v co nejpřesněji vymezených hranicích. R., a. s., totiž poskytuje své služby podle zákona o cenných papírech a tržního řádu na základě smluvních vztahů s účastníkem trhu; v těchto smluvních vztazích může (musí) použít vrchnostenskou pravomoc, která vede k zrušení smluvního vztahu (vyloučení akcií z obchodování), čímž získala oprávnění být „soudcem ve své vlastní věci“. Žalobce má za to, že zákon zde narušil hranice mezi právem soukromým a veřejným a překročil i hranice jisté benevolence, kterou vyjádřil k prolínání prvků práva veřejného a soukromého Ústavní soud v nálezu I.ÚS 41/98 a došlo tak k porušení principu rovnosti.

Na svých stanoviscích k této námitce účastníci řízení setrvali i při jednání dne 31. 3. 2004, které bylo soudem k projednání spojených žalob nařízeno.

V druhém žalobním bodu ***žalobce namítá*** nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů spočívající v tom, že mu bylo v řízení upřeno postavení účastníka řízení. Žalobce tvrdí, že mu ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu postavení účastníka předmětného správního řízení náleželo, neboť jeho práva a právem chráněné zájmy jako vlastníka akcií,

o jejichž vyloučení z obchodování na veřejném trhu bylo rozhodováno, byla přinejmenším rozhodnutím přímo dotčena, nebylo-li o nich už přímo rozhodováno v daném správním řízení.

Žalobce dovozuje, že na prvním místě je to právě akcionář jako vlastník vylučované akcie, jehož práva jsou dotčena, neboť na základě právních předpisů se tak v důsledku vyloučení akcií z obchodování na veřejném trhu mění jeho právní postavení. Vyloučení akcií z trhu nemá za následek „pouhé“ ztížení přístupu k informacím o emitentovi či omezení možnosti akcii zcizit na veřejném trhu, jak uvádí žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce s odkazem na konkrétní ustanovení zákona o cenných papírech poukazuje na oprávnění vlastníka akcie účastnit se veřejného trhu se svými akciemi, zadávat příkazy ohledně jejich prodeje, využívat při nakládání s akciemi informace poskytované organizátorem veřejného trhu i oprávnění vlastníků akcií těžit z povinností stanovených emitentům akcií v ustanovení § 80c zákona o cenných papírech, které emitenti neregistrovaných akcií nemají. Žalobce rovněž poukazuje na práva akcionáře vyplývající mu z obchodního zákoníku (dále též „obch. zák.“), pokud jde o akcie přijaté k obchodování na veřejném trhu. Zejména jen v případě, kdy se jedná o registrované akcie, může být akcionář oprávněným z povinné veřejné nabídky převzetí podle § 183b, jen na registrované akcie se vztahují zvláštnosti postupu při povinné nabídce převzetí stanovené v § 183e, akcionář dále může být za stanovených předpokladů legitimován k podání žádosti o uložení povinnosti učinit nabídku na odkoupení podle § 183h odst. 1 písm. b), akcionář může získávat a využívat informace z plnění oznamovací povinnosti, založené v § 183d, jen v případě registrovaných akcií je dána pravomoc valné hromady rozhodovat o určitých převodech majetku akciové společnosti podle § 193 odst. 2 a akcionář se může podílet na rozhodování, v případě registrovaných akcií nemohou být vyloučena nebo omezena přednostní práva akcionářů podle § 209a odst. 1. Žalobce rovněž poukazuje na zkrácení svých práv vlastníka akcií, vyplývajících mu z § 186a obch. zák. pro případ, kdy z vůle samotné akciové společnosti dojde ke zrušení registrace akcií a i o tato práva byl žalobce rozhodnutím správních orgánů zkrácen.

Podle žalobce žalovaná nesprávně činí rozdíl mezi hospodářskými zájmy žalobce a právem chráněnými zájmy; podle něho jeho hospodářské zájmy jako akcionáře jsou chráněny právem, projevují se proto jako práva a v tomto smyslu splývají v jedno; tato práva jsou pak napadaným rozhodnutím dotčena, resp. je o nich rozhodováno.

Žalobce namítá, že v důsledku toho, že správní orgány obou stupňů popírají jeho postavení jako účastníka správního řízení, byla porušena i jeho práva dle § 33 správního řádu, nebyla mu dána možnost se v řízení vyjádřit, neměl možnost se seznámit s podklady řízení, zejména mu nebylo umožněno zjistit, jaká rozhodná doba byla vzata v úvahu při posuzování podmínky tržní kapitalizace [§ 72 odst. 1 písm. c) zákona o cenných papírech].

Žalovaná ve svém písemném vyjádření setrvala na tom, že žalobce nebyl účastníkem správního řízení. Podle ní je nepochybné, že obchodování cenných papírů na veřejném trhu přináší jejich majitelům některé výhody, jejich zánik však nelze označit za přímé dotčení práv ve smyslu § 14 správního řádu, a akcionář proto není účastníkem řízení o vyloučení cenného papíru z obchodování. S poukazem na zákonné vymezení pojmu akcie (§ 155 odst. 1 obch. zák.) žalovaná dovozuje, že s akcií není spojeno právo využívat při jejím prodeji systému veřejného obchodování; její majitel není oprávněn se dožadovat přijetí cenného papíru k obchodování na veřejném trhu ani požadovat jeho vyloučení. Přijetím cenného papíru k obchodování na veřejném trhu se rozumí rozhodování vztahující se nikoliv k jednotlivým konkrétním cenným papírům, ale k určitému souboru cenných papírů vydaných stejným emitentem. Zákon o cenných papírech ukládá v souvislosti s přijetím cenných papírů na veřejný trh emitentovi řadu povinností, akcionář se jich však nemůže dovolávat přímo.

Žádné ustanovení zákona o cenných papírech nezakládá právo akcionáře společnosti, jejíž akcie jsou přijaty k obchodování na veřejném trhu, i když každý akcionář či potenciální investor může těžit z povinností uložených emitentovi. Stejně tak je tomu s povinnostmi podle obchodního zákoníku. Žalovaná má zato, že nezakládá-li zákon oprávnění akcionáře navrhovat přijetí cenného papíru na veřejný trh, nepočítá s tím, že by se měl na procesu přijímání (a tedy ani vylučování) cenného trhu jakkoliv podílet. Pokud by měla být práva žalobce vyloučením, dotčena, musel by se účastnit i na návrhovém vyloučení, tak tomu ovšem podle zákona není.

S žalobcem uváděnými příklady zásahu do práv vlastníka akcií žalovaná ve svém písemném vyjádření nesouhlasí a zdůrazňuje, že s akcií není spojeno právo na to, aby akcie byla registrovaná. Skutečnost, zda akcie je či není registrovaná, závisí na splnění objektivních kritérií stanovených zejména v § 72 zákona o cenných papírech; nejsou-li tato kritéria splněna, není akcie objektivně způsobilá k obchodování na veřejném trhu a musí dojít k jejímu vyloučení. Práva akcionáře, na která žalobce odkazuje, jsou vázána na statut registrovanosti, a jelikož na tento statut nemá akcionář právní nárok, musí přijmout i veškeré důsledky toho, že akcie statut registrovanosti ztratí. Nelze proto podle žalované tvrdit, že by vyloučením z obchodování byla dotčena práva akcionáře.

Žalovaná má zato, že žalobce usiluje především o zachování práva na odkup jeho akcií při odchodu cenných papírů z veřejného trhu z vůle emitenta podle § 186a obch. zák., či povinné nabídky na odkoupení akcií; ta mají kompenzovat postavení majoritního akcionáře ve společnosti, který může prosadit určitý postup bez ohledu na názor minoritních akcionářů. Ochrana minoritních akcionářů však nemůže být bezbřehá a musí ustoupit v případech, kdy setrvání emise na veřejném trhu ohrožuje trh jako celek a současně tento stav „nezavinil“ nikdo, komu by bylo lze uložit povinnost akcie odkoupit, ale kde tato situace vznikla v důsledku objektivního vývoje trhu. Kapitálový trh může efektivně fungovat jen v případě, že všichni jeho účastníci mají důvěru v způsob obchodování s cennými papíry přijatými k obchodování, zejména v likviditu trhu a maximálně omezenou možnost manipulace s kursem. Nelze-li toho dosáhnout, musí následovat odchod emise z trhu.

Žalovaná odkázala též na závěry rozhodnutí Ústavního soudu, č. j. IV. ÚS 324/97, kterými bylo odůvodněno nepřipuštění akcionářů jako účastníků řízení o zavedení nucené správy v bance. Žalovaná dovozuje, že v dané věci zásah do práv, resp. zájmů žalobce zdaleka nedosahuje takové intenzity, neboť všechna práva plynoucí z akcie akcionáři zůstávají v nezmenšené míře, ustupuje jen jeho zájem na rychlém a výhodném prodeji akcií. Podle žalované vzájemný vztah zásahu (vyloučení cenných papírů z obchodování na veřejném trhu) a obecné hodnoty (veřejný zájem na fungujícím kapitálovém trhu) je podle názoru Komise spravedlivě vyvážený, neboť bez vyloučení cenných papírů, které svou povahou na veřejný trh nepatří a činí jej neprůhledným, nemůže kapitálový trh fungovat.

Žalovaná uzavřela, že skutečnost, že rozhodnutí může mít zprostředkovaně dopad na zájmy žalobce, nezakládá zásah do subjektivních práv žalobce ve smyslu § 2 soudního řádu správního a tedy ani nezákonnost rozhodnutí.

Žalobce v replice k vyjádření žalované setrval na své námitce. Žalobce tvrdí, že práva akcionáře s registrovanými akciemi, na která v žalobě příkladmo poukázal, „neztratil“, jak uvedla žalovaná, ale byl o ně připraven rozhodovací činností správních orgánů obou stupňů; o jejich odnětí tak rozhodla veřejná moc a žalobce má právo na ochranu před zásahy veřejné moci a tohoto práva se u soudu domáhá. Popírá rovněž tvrzení žalované, že s akcií není spojeno právo na její veřejnou obchodovatelnost, případně na její registraci; zdůrazňuje, že s registrovanou akcií je spojeno zejména právo na odkup podle § 186a obch. zák. (a další

práva uvedená v žalobě), dojde-li ke zrušení registrace akcie, a rozhodováním správních orgánů byl připraven o možnost realizovat právo spojené s povinností obchodní společnosti akcie za zákonem stanovených podmínek odkoupit.

Žalobce ve své replice zpochybňuje závěry, které žalovaná pro předmětnou věc vyvozuje z nálezu Ústavního soudu (čj. IV. ÚS 324/97) a dovozuje, že spravedlivá rovnováha mezi veřejným zájmem a ochranou vlastnického práva byla v dané věci porušena ve prospěch veřejného zájmu, který však nebyl prokázán.

Na svých tvrzeních a stanoviscích účastníci řízení setrvali i při jednání dne 31. 3. 2004, které bylo soudem k projednání spojených žalob nařízeno.

Ze správního spisu v první z uvedených věcí vyplynulo následující :

Podáním ze dne 18. 7. 2001 oznámil správní orgán prvního stupně společnosti T. Ch., a. s., že z vlastního podnětu zahájil řízení ve věci vyloučení cenných papírů z obchodování na mimoburzovním trhu s cennými papíry, který organizuje R., a. s. Zahájení správního řízení je (s odkazem na povinnost založenou zákonem č. 362/2000 Sb. přezkoumat, zda cenné papíry veřejně obchodované podle dosavadních právních předpisů a přijaté k obchodování na jeho veřejném trhu splňují podmínky stanovené tímto zákonem a pokud je nesplňují rozhodnout o vyloučení těchto papírů z obchodování na jeho veřejném trhu) odůvodněno tím, že na základě přezkoumání těchto podmínek bylo zjištěno, že emise cenných papírů ISIN: CS0005028158 této společnosti nesplňuje předpoklady přijetí podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o cenných papírech. Rozhodnutím R., a. s., ze dne 6. 11. 2001 byly na základě ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 362/2000 Sb., § 78a odst. 1 zákona o cenných papírech a čl. 29 odst. 1 písm. g) Tržního řádu vyloučeny uvedené cenné papíry vyloučeny z obchodování na jím organizovaném veřejném trhu. Rozhodnutí správní orgán prvního stupně odůvodnil tím, že uvedená emise cenných papírů emitenta nesplňuje předpoklad přijetí k obchodování podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o cenných papírech, tedy že kurz výše uvedené akcie násobený počtem vydaných akcií celé emise nedosahuje zákonem požadované výše 1 000 000 EUR, když emitent v průběhu správního řízení nedoložil žádné relevantní skutečnosti, které by prokazovaly, že jeho emise výše uvedený předpoklad splňuje, či které by vedly k zastavení správního řízení, případně k zastavení správního řízení a povolení výjimky podle § 72 odst. 2 zákona o cenných papírech. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání; v něm namítal, že jako akcionář emitenta má zájem na zachování obchodování jeho akcií na veřejném trhu a podle něho je, s ohledem na současnou likviditu akcií emitenta a neustálou poptávkou po této emisi na trhu, předpoklad pro povolení výjimky podle § 72 odst. 2 zákona o cenných papírech. Obdobná odvolání podali i další akcionáři emitenta (Ing. A. H. a B. H.). Žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 3. 2002 odvolání odvolatelů zamítla jako nepřípustná podle § 60 správního řádu. Rozhodnutí žalovaná odůvodnila tím, že vyloučení akcií z obchodování na veřejném trhu se přímo týká pouze společnosti, která akcie emitovala. Poukazem na právní úpravu přijímání cenných papírů k obchodování na veřejném trhu, kdy o přijetí cenného papíru se rozhoduje na základě písemné žádosti emitenta, na to, že akcionář není oprávněn přijetí cenného papíru na veřejný trh navrhovat, žalovaná usoudila, že zákonodárce zjevně nepočítá s tím, že by se akcionář měl na přijímání cenného papíru (a tedy ani vylučování) jakkoliv podílet; výhody, které registrace cenného papíru na trhu akcionáři přináší, jsou ekonomického, nikoliv právního charakteru. Žalovaná poukázala na to, že s vlastnictvím akcie není spojeno právo na to, aby byl cenný papír obchodován na veřejném trhu, o vstupu na veřejný trh může rozhodovat pouze emitent; podle žalované nelze dovodit ani případný právní zájem akcionáře (ten je pouze nepřímý, zprostředkovaný skrze zájem společnosti), který akcionář může prosazovat jenom tak, že standardní cestou (tj. hlasováním na valné

hromadě) ovlivní rozhodnutí emitenta. Registrace cenného papíru na veřejném trhu není právem chráněným zájmem akcionáře, neboť právo chrání zájmy akcionáře toliko v rámci účasti ve společnosti; samotný hospodářský zájem na zachování registrace cenných papírů na veřejném trhu proto nelze za právem chráněný zájem považovat. Žalovaná proto uzavřela, že žalobce ani další odvolatelé nebyli účastníky správního řízení podle § 14 správního řádu. Žalovaná přezkoumala napadené rozhodnutí v intencích § 60 správního řádu a dospěla k závěru, že nejsou dány důvody obnovy řízení nebo ke změně nebo zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí mimo odvolací řízení.

Obdobná zjištění vyplynula ze správních spisů v dalších projednávaných věcech.

O žalobních námitkách uvážil soud následovně:

První žalobní námitku, jíž žalobce žalované vytýká, že nepřihlédla k tomu, že správní orgán prvního stupně neměl pravomoc napadené rozhodnutí vydat, nelze v předmětném žalobním řízení účinně uplatnit.

Tak je tomu proto, že napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodovala o nepřípustnosti žalobcem podaného odvolání podle § 60 správního řádu. Žalovaná s konečnou platností rozhodla „pouze“ o žalobcově procesním právu řádné odvolací řízení podaným odvoláním vyvolat; pokud by totiž odvolací orgán dospěl k závěru, že žalobci svědčilo právo napadnout rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvoláním, musel by k takto podanému odvolání jím napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumat v rozsahu § 59 odst. 1 správního řádu a podle okolností napadené rozhodnutí buď potvrdit a odvolání zamítnout, nebo napadené rozhodnutí zrušit nebo změnit (§ 59 odst. 2, 3 správního řádu). Je-li odvolání podáno opožděně nebo je-li nepřípustné a odvolací orgán takové odvolání zamítá podle § 60 správního řádu, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nabývá právní moci nezávisle na rozhodnutí odvolacího orgánu o takovém odvolání, a to marným uplynutím lhůty k podání odvolání, svědčící účastníkům předmětného správního řízení. Povinností odvolacího orgánu, když rozhoduje o zamítnutí odvolání podle § 60 správního řádu, je ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze povinnost přezkoumat, zda odvolání neodůvodňuje obnovu řízení nebo změnu anebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení, tedy povinnost užít prostředky dozorčího práva a odvolání má charakter podnětu k užití těchto mimořádných opravných prostředků; této povinnosti, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaná dostála. Rozhodnutí žalované o neexistenci důvodů pro jejich užití není způsobilé zasáhnout žalobce v jeho subjektivních právech a založit mu tak legitimaci proti závěrům o užití mimořádných opravných prostředků brojit a namítat nezákonnost či nicotnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Druhou žalobcovu námitku neshledal soud důvodnou a ztotožnil se se žalovanou, že žalobce nebyl účastníkem správního řízení, ve kterém bylo rozhodováno o vyloučení emisí cenných papírů příslušných akciových společností z obchodování na veřejném trhu organizovaném R., a. s.

Z ustanovení § 78a odst. 1 zákona o cenných papírech vyplývá, že v případě rozhodnutí o vyloučení cenného papíru z obchodování na veřejném trhu (nejde-li o vyloučení na žádost emitenta) se takové rozhodnutí vydává ve správním řízení.

Na vymezení okruhu účastníků takového řízení se proto vztahuje ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu, když zákon o cenných papírech sám neobsahuje zvláštní úpravu okruhu účastníků řízení. Podle citovaného ustanovení je účastníkem řízení ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož

práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny; účastníkem řízení konečně je i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak.

Žalobce tvrdí, že mu svědčilo postavení účastníka řízení ve smyslu prvé či druhé z definic účastníka řízení podle § 14 správního řádu. Podstatou projednávané věci je tak posouzení, zda v řízení o vyloučení cenných papírů z obchodování na veřejném trhu bylo jednáno a rozhodováno o právu nebo zákonem chráněném zájmu žalobce, nebo zda žalobci svědčí právo nebo zákonem chráněný zájem, na němž mohl být rozhodnutím vydaným v takovém řízení přímo dotčen. Jinými slovy jde o to, zda existuje zákonná úprava, která přímo zakládá žalobci jako majiteli cenných papírů subjektivní veřejné právo na registraci těchto cenných papírů, o němž je v řízení jednáno, nebo na němž může být přímo dotčen, případně je-li tu právní úprava, z níž lze alespoň zprostředkovaně odvodit subjektivní právo majitelů akcií chránící registraci jimi vlastněných akcií. Pokud by tak tomu bylo, náleželo by žalobci a dalším akcionářům v takovém správním řízení postavení účastníků, a rozhodl-li žalovaný o zamítnutí jeho odvolání pro nepřípustnost, bylo by takové rozhodnutí v rozporu se zákonem.

Žalobce své postavení účastníka správního řízení dokládá citací ustanovení zákona o cenných papírech a především obchodního zákoníku, jimiž ho podle jeho tvrzení rozhodnutí o vyloučení akcií z obchodování na veřejném trhu zkrátilo v jeho právech či právem chráněných zájmech majitele akcií.

Podle ustanovení § 56 a násl., resp. 154 a násl. obchodního zákoníku, jsou akciové společnosti jedním z typů obchodních společností, tj. právnických osob založených za účelem podnikání. Akciovou společností je společnost, jejíž základní kapitál je rozvržen na určitý počet akcií o určité jmenovité hodnotě. Společnost odpovídá za porušení svých závazků celým svým majetkem. Akcionář neručí za závazky společnosti.

Akcii obchodní zákoník charakterizuje jako cenný papír, se kterým jsou spojena práva akcionáře jako společníka podílet se podle zákona a stanov na řízení akciové společnosti, jejím zisku a na likvidačním zůstatku při zániku společnosti (§ 155 obch. zák), z řady ustanovení obchodního zákoníku vyplývají další práva, ke kterým legitimuje akcie svého majitele a mimo to i obchodní zákoník připouští, aby v některých případech stanovy tento rozsah ještě rozšířily a umožňuje též oddělit některá práva od akcie. Akcie jsou cenným papírem, který může vydávat pouze akciová společnost. S akcií a jejím majitelstvím jsou tak spojena jednak společníkova práva nemajetková, mezi něž patří zejména právo účasti na řízení akciové společnosti, a jednak jeho práva majetková, mezi něž patří zejména právo na podíl na zisku a na podíl na likvidačním zůstatku.

Z výše uvedeného vyplývá, že je nutno odlišovat právní vztahy, v nichž vystupuje akciová společnost a je tak adresátem práv a povinností akciové společnosti jako právnické osoby, a právní vztahy mezi společníky této právnické osoby a právnickou osobou samou, či mezi společníky navzájem. Zatímco v právních vztazích, v nichž vystupuje právnická osoba, jednají jejím jménem její orgány a z jejich jednání vznikají práva a povinnosti právnické osobě, společník jedná svým jménem a z jeho jednání vznikají práva a povinnosti jemu samému nebo vůči němu samému.

Je proto nutno lišit, v jakém konkrétním právním vztahu vystupuje akciová společnost a její společník - akcionář, jaký je vztah akciové společnosti a akcionáře, popř. akcionářů téže akciové společnosti k sobě navzájem ve sféře soukromoprávní

(obchodní) a kdo z nich, když jde o samostatné právní subjekty, je případně subjektem práv či povinností, založených jim ve vztahu vůči státu veřejnoprávní normou. Je přitom evidentní, že vztah soukromoprávní (obchodněprávní), v němž vystupuje akcionář jako společník akciové společnosti, popř. v němž vystupuje akciová společnost jako právnická osoba, je odlišný od vztahu veřejnoprávního, kdy konkrétní právnická osoba (akciová společnost) je adresátem individuálního správního aktu, a kdy ve vztahu veřejnoprávním dle konkrétního právního předpisu vystupuje jako nositel samostatných práv a povinností jako samostatný právní subjekt.

Rozhodováním o přijetí cenného papíru k obchodování na veřejném trhu, stejně tak i o vyloučení cenného papíru z obchodování, popř. o pozastavení obchodování s cennými papíry, je rozhodováno o souborech cenných papírů akciové společnosti jako celku z hlediska souladnosti takového souboru cenných papírů s požadavky kladenými na obchodování s cennými papíry na veřejném trhu; není jím rozhodováno o individuálním cenném papíru v majitelství konkrétního akcionáře a s ním spojených nemajetkových a majetkových právech takového konkrétního akcionáře jako společníka.

Cenný papír může být přijat k obchodování na veřejném trhu za splnění podmínek stanovených v § 71 odst. 3 zákona o cenných papírech na základě podané žádosti. Takové rozhodnutí mimo jiné musí vycházet ze zjištění, že Komise na žádost emitenta schválila prospekt cenného papíru a že cenný papír (jako soubor) splňuje všechny předpoklady, které na něj a na jeho emitenta klade zákon, pokud ovšem nebude organizátorem veřejného trhu povolena některá z výjimek, které zákon o cenných papírech předvídá (§ 72). Organizátor veřejného trhu rozhoduje o přijetí cenného papíru k obchodování na jím organizovaném trhu na základě podané žádosti. Zákon o cenných papírech nestanoví, kdo je oprávněn takovou žádost podat; z obchodního zákoníku však vyplývá, že k takové žádosti je oprávněna akciová společnost, o jejíž akcie se jedná; přijmout rozhodnutí o takové žádosti náleží do působnosti valné hromady akciové společnosti [§ 187 odst. 1 písm. h) obch. zák.], a akciová společnost je tak tím, o jehož subjektivních veřejných právech se ve správním řízení jedná. Samotnému akcionáři právo žádat o přijetí akcií k obchodování na veřejném trhu nepřísluší, svůj zájem na veřejné obchodovatelnosti akcií v jeho majitelství může realizovat jen formou účasti na rozhodování akciové společnosti o tom, zda bude akciová společnost o veřejnou obchodovatelnost souboru svých akcií žádat a naplní předpoklady uložené zákonem pro přijetí cenných papírů k obchodování na veřejném trhu, či nikoliv.

Z ustanovení § 78 zákona o cenných papírech vyplývá, že o vyloučení cenného papíru rozhoduje organizátor veřejného trhu buď na základě oznámení emitenta cenného papíru, který přijal svým příslušným orgánem (valnou hromadou) rozhodnutí žádat o vyřazení svých cenných papírů z obchodování na veřejném trhu [§ 187 odst. 1 písm. h) obch. zákoníku], anebo tak rozhoduje na základě jemu uložené povinnosti v § 78 odst. 3 zákona o cenných papírech či v čl. II bodu 1 zákona č. 362/2000 Sb., jestliže zjistí, že nejsou splněny některé z předpokladů, které zákon o cenných papírech v § 72 klade na cenný papír nebo emitentovi pro přijetí cenného papíru k obchodování na veřejném trhu. Organizátor veřejného trhu tak v prvním z uvedených případů svým rozhodnutím o vyloučení akcií aprobuje, že vůle akciové společnosti samé je realizována v souladu se zákonem stanoveným postupem, v druhém z případů pak postihuje vyloučením nedodržení podmínek, které zákon emitentovi a jím emitovaným cenným papírům pro obchodování na veřejném trhu ukládá. Ani v tomto případě zákon neumožňuje akcionářovi samému žádat vyřazení cenného papíru v jeho majitelství z obchodování na veřejném trhu (či dokonce vyřazení souboru akcií akciové společnosti) a svůj osobní zájem o vyřazení cenných papírů nebo naopak na zachování veřejné obchodovatelnosti cenného papíru může realizovat jen soukromoprávními prostředky, a to formou účasti na rozhodování akciové společnosti o tom, zda bude společnost žádat

o vyřazení cenných papírů z obchodování na veřejném trhu, popř. formou účasti na rozhodování akciové společnosti ovlivnit plnění předpokladů, které jsou s přijetím akcií k obchodováním na veřejném trhu spojeny a zachování tak i s nimi spojeného práva na trvání obchodovatelnosti cenných papírů na veřejném trhu.

Předmětem řízení o vyloučení akcií je rozhodování o právu na to, aby s určitým souborem akcií bylo obchodováno na veřejném trhu s cennými papíry. Toto právo náleží akciové společnosti, která takový soubor akcií emitovala, a je jen jí svědčícím veřejným subjektivním právem, neboť za splnění zákonem stanovených podmínek (§ 72 a násl. zákona o cenných papírech) jí jako oprávněnému subjektu zákon zakládá nárok, aby její cenné papíry byly na veřejném trhu příslušného organizátora veřejného trhu nadále obchodovány. Veřejnoprávní vztah, v němž správní orgán (v daném případě organizátor veřejného trhu) rozhoduje o vyloučení akcií k obchodování na veřejném trhu, je vztahem mezi státem, reprezentovaným v tomto případě společností R., a. s., a akciovými společnostmi, jež předmětné akcie emitovaly, v němž je jednáno o právu akciových společností, aby (v závislosti na tom, zda je rozhodování o vyloučení vyvoláno jejich vůlí cenné papíry z obchodování vyřadit nebo zda je vyvoláno z úřední povinnosti správním orgánem) jejich soubor akcií byl nebo naopak nebyl nadále obchodován na veřejném trhu; jen akciová společnost sama je tak účastníkem správního řízení ve smyslu § 14 správního řádu z titulu toho, o jehož práva se v řízení jedná a o nichž se v něm rozhoduje, a jen ona sama je oprávněna brojit proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně případným odvoláním, eventuelně se domáhat žalobou přezkoumání rozhodnutí odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví. Žádná z akciových společností, jejichž soubory akcií byly napadenými rozhodnutími vyloučeny z obchodování na veřejném trhu organizovaném společností R., a. s. , však odvolání nepodala.

Žalobce se mýlí, má-li za to, že v řízení bylo rozhodováno i o jeho subjektivním veřejném právu, když je rozhodováno o tom, zda akcie v jeho majetku budou i nadále obchodovány na veřejném trhu a uvádí odkazem na ustanovení zákona o cenných papírech a obchodního zákoníku příklady práv spojených s majitelstvím registrovaných cenných papírů, jimiž dokládá, jakým způsobem se jeho práva spojená s majitelstvím akcií rozhodnutím o jejich vyloučení z obchodování na veřejném trhu změnila. Z výše uvedeného a ve shodě s žalovanou je soud názoru, že zákon o cenných papírech ani obchodní zákoník nezakládají majiteli akcie subjektivní veřejné právo, aby akcie v jeho majetku byla obchodována na veřejném trhu, nezakládají mu subjektivní veřejné právo domáhat se přijetí cenného papíru k obchodování na veřejném trhu, ani vyřazení cenných papírů z dalšího obchodování na takovém trhu či hájit právo na dalším obchodování cenných papírů na veřejném trhu; takové právo náleží pouze akciové společnosti k souboru akcií, jejichž je emitentem, jako celku. Z podstaty akcie jako souboru práv akcionáře jako společníka akciové společnosti vyplývá pouze právo podílet se jako společník na rozhodování společnosti a ovlivnit tak vůli a konání společnosti jako takové (v intencích ustanovení § 56a obch. zákoníku, zakazujícího zneužití většiny a stejně tak menšiny hlasů ve společnosti a zakazující i jakékoli jednání, jehož cílem je některého ze společníků zneužívajícím způsobem znevýhodnit) a následně pak povinnost akcionáře jako společníka nést důsledky, které jsou s takovou vůlí a konáním právnické osoby (tedy i absencí vůle a absencí konání) spojeny. Práva majitele registrované akcie zakotvená v části druhé hlavě první dílu pátém obchodním zákoníku, na která žalobce příkladmo v žalobě odkazuje, jsou tak dílem pouze práva odvozená od veřejného subjektivního práva akciové společnosti na veřejnou obchodovatelnost jejich cenných papírů, dílem pak práva plynoucí z faktu registrace, jejichž smyslem je ochrana menšinového společníka; posledně uvedená práva ovšem v souzené věci vůbec nemohla vzniknout, neboť nebyly splněny předpoklady stanovené hypotézou těchto právních norem. Uváděná práva majitele registrované akcie, jichž se žalobce dovolává, tak nemají charakter práv, která by byla

rozhodnutím o vyloučení akcií z obchodování na veřejném trhu přímo zasažena a nemohla tak žalobci ani jiným akcionářům založit účastenství ve správním řízení, v němž bylo rozhodováno o vyloučení cenných papírů z obchodování z titulu přímého dotčení na právech ve smyslu § 14 správního řádu.

Žalobci však nesvědčí k účastenství v tomto správním řízení ani tvrzený zásah nebo přímé dotčení na právem chráněných zájmech. Obchodní zákoník, ale ani jiný zákon neobsahuje konkrétní ustanovení, z nichž by bylo, byť zprostředkovaně, možno odvodit konkrétní ochranu poskytovanou vlastníkovi akcie na zachování veřejné obchodovatelnosti cenných papírů v jeho majitelství. Ani tomu tak být nemůže, protože soukromoprávní, obchodní zájmy společníků v rámci akciové společnosti se mohou různit a zatímco někteří z akcionářů mají zájem na zachování veřejné obchodovatelnosti cenných papírů a těžit z ní výhody pro ně plynoucí, jiní naopak, s ohledem na své postavení ve společnosti, mají zájem protichůdný. Proto také obchodní zákoník, jako předpis soukromého práva chrání práva a zájmy „slabších“ společníků vůči negativním dopadům rozhodnutí přijímaných akciovou společností či „silnějším“ společníkům a naopak, buď tak, že znesnadňuje proces přijímání takových rozhodnutí (např. § 193 odst. 2, § 187 odst. 1 písm h) nebo zakládá určitému okruhu společníků zvláštní práva nebo povinnosti (§ 183b, § 183d, § 183h odst. 1 písm. b) § 209a odst. 1 a zejména § 186a). Uvedené příklady však nejsou právy popř. z nich nelze odvodit zákonnou ochranou zájmů společníků na registraci cenných papírů jako takové, ale pouze zakotvení práv akcionářů pro případ, kdy práva a zájmy určitého okruhu akcionářů se dostanou do střetu s právy a zájmy jiných akcionářů uvnitř téže akciové společnosti.

Ne jinak je tomu i v případě žalobcem namítaných dopadů, které má rozhodnutí o vyloučení cenných papírů z obchodování na veřejném trhu na práva, která vlastníku akcií vyplývají ze zákona o cenných papírech. Ani v tomto případě nelze z nich odvodit zvláštní ochranu individuálním zájmům určitého okruhu akcionářů na zachování veřejné obchodovatelnosti cenných papírů jimi vlastněných, ale jde o vymezení práv a povinností spojených s faktem, že určité cenné papíry registrovány jsou; z těchto práv pak mohou čerpat výhody jak samotní vlastníci takových akcií, ale i potencionální investoři, tedy v podstatě každý.

Z výše uvedeného vyplývá, že v řízení o vyloučení cenných papírů z obchodování na veřejném trhu organizovaném společností R., a. s. nebylo jednáno o právu nebo o zákonem chráněném zájmu žalobce jako majitele akcií předmětných akciových společností a ani rozhodnutím o vyloučení nemohl být žalobce dotčen ve svém právu nebo zájmu, který by byl zákonem chráněn. Žalobci proto nesvědčilo právo účastníka řízení, v němž byla napadená rozhodnutí vydána a žalovaný proto rozhodl v souladu se zákonem, jestliže jeho odvolání jako nepřípustná zamítl. Nejvyšší správní soud proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žaloby žalobce jako nedůvodné zamítl.

Výroky o náhradě nákladů řízení účastníkům řízení se opírají o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který ve věci neměl úspěch právo na náhradu nákladů řízení nenáleží, žalovaný, jemuž by jinak náhrada nákladů příslušela, výslovně při jednání uvedl, že náhradu nákladů řízení nežádá. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení nebyla soudem v řízení uložena žádná povinnost, ani ona nemá podle § 60 odst. 5 a contr. s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. 3. 2004

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu